

735528

BIBLIOTECA COPIILOR.

Nr. 17.

OMUL FRUMOS.

POESIE

218

BCU de la Andrei Mureșan, Cluj

O FAMILIE FERICITĂ.

(din Istorióarele lui Andersen)

Trad. de I. POPOVICI,

Învetător.

EDITURA

Librăriei N. I. CIURCU. — Brașov.

Tipografia Alexi, Brașov.

Prețul unui Număr 2 cr.

OMUL FRUMOS.

Frumos e omul Dómnne,
Când mintea e regină,
Și simțul ce ca șarpe,
Spre rele îl înclină
Supus, loial și drept;
Virtutea-atunci măreață,
Răsare ca ș'o flóre,
De brumă neatinsă
La rumena-i colóre
În fragedul lui piept!

Pe fruntea lui senină
Dreptatea strălucesce,
Întocma ca ș'un soare,
Pe sferă când pășesce
De nori neturburat;
E crimă, se retrage,
E silă, se feresce,
E negură-o străbate,
E nor îl împărțesce
Să easă nepétat!

Frumos e omul Dómnne,
 Cu inima curată,
 Cu flórea cunoscinței
 De crime nepătătă,
 Sincer nefătărit ;

Conspire lumea toată,
 Rěsbată-l orī ce sórte ;
 Închidál sě nu vađă
 Lumină, păn' la mórte,
 Și eată-l neclintit ;

Arunce'l în deșerturī,
 Lipsite d'orī ce flóre,
 Pe unde nu s'arată
 Nici om, nici sburătóre,

 Ci șerpī veninătóri ;
 Virtutea'ī va fi scutul,
 Ș'asilul de scăpare,
 Întocma ca și codrul,
 Cu umbra sa cea mare,
 La oamenī călětorī ;

Frumos e omul Dómnne,
 Cu generositate,
 Când iartă pe tiranul,
 Ce-apasă p'al sěū frate !
 Cu scop d'al subjuga ;

 Și-n loc sě resplătească,
 Cum cere pofta 'n lume,
 Dușmana lui lucrare,

Îi cruță negrul nume,
Voind a-l îndrepta!

De ce nu vine Dómnne,
A Ta împărăție,
Când ómenii se șteargă
Și umbra de sclăvie,
Fiind creștini curați ;
Și-n locu-î se domnească
Dreptatea nepëtată,
Egala îndreptățire
Și pacea-adevërată,
Ca între fii și frați !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O familie fericită.

În țara noastră de bună samă scaii au foile cele mai mari. Dacă pui o foaie de acestea dinainteți, e ca o catrință, iar dacă o pui pe cap apoi în ploaie îți face acelaș serviciu ca și cortul, căci e foarte mare. Dar scaiul nici odată nu crește singur ; unde crește unul, acolo numai decât mai cresc și alții mulți, cari apoi servesc de nutremânt melcilor. — Melcii cei mari și albi, din cari unii oameni fac mâncare bună, se bucurară de aceasta și ȝiseră : „Vai, da bune's !“ și ei trăiau numai din foi de scaiu. Căci doară pentru aceea au crescut scaii.

În apropiere era o moșie domnească, de unde periseră toți melcii. Scaii însă erau tot acolo. Aceștia crescură pe toate straturile; nu-i mai putea stîrpi nimeni; era o adevărată pădure de scai. Ici-colea mai era câte un măr sau prun, de altcum nime n'ar fi cugetat, că aceea e grădină. Preste tot locul erau scai și aici trăiau doi melci, cei mai bătrîni din neamul melcilor. Ei singuri nu sciau cât sunt de bătrîni, dar își aduceau bine aminte, că ei au fost mai mulți acolo, că au venit din țări streine și că pentru ei și pentru neamul lor a crescut pădurea aceea de scai. Ei nici-odată n'au eșit din pădurea aceea, dar sciau totuși, că mai era ceva în lume, care se numia castel; ocolo melcii se frigeau până se făceau negri, apoi se puneau pe un blid de argint; — dar ce se întempla mai departe, aceasta ei nu o sciau. Ei nu'și puteau închipui cum e aceea, ca să fie fripți și puși pe blid de argint; dar trebuia să fie frumos lucrul acela și ce e mai mult — nobil! Gîndacul de Mai, broascele și rîmele, pe cari le-au fost întreat, nu le-au putut spune nimic în privința aceasta, pentru că nici una dintre aceste animale nu fusese friptă, nici pusă pe blid de argint.

Melcii cei bătrîni și albi erau cei mai de frunte în lume. În privința aceasta nu se îndoaia ei de loc. Pădurea aceea era pentru ei acolo, castelul de asemenea, ca să poată fi fripți

și puși pe blid de argint. Ei trăiau foarte rătrași și fericiți și, fiind-că nu aveau copii, au luat la sine un melc ordinar, pe care l'au crescut ca pe copilul lor propriu.

Micuțul nu prea vrea să crească, fiindcă era de origine de jos; bătrênilor însê, și anume mamei, i-se părea, că el crește. Și ea se rugă de bătrênul, că dacă el nu o vede aceasta, să pipăie numai căsuța micului melc. Aceasta o și făcu el și află, că mama avea drept.

Într'o ți ploua tare. „Audi cum lovesce ceva frunzele scaiului!“ țiise melcul-tată.

„Acelea sunt picături de plóie,“ țiise mama. „Uite, că vin pe cocian în jos. De bună samă se udă tot pe aici. Eu mă bucur numai, că noi avem case bune și că mititelul încă își are casa sa. Creatorul totuși a făcut mai mult pentru noi, decât pentru alte ființe; de aci se poate vedea apriat, că noi suntem cei mai aleși pe lume. Noi avem case chiar dela nascere și pădurea de scai numai pentru noi a crescut. Eu aș vrea să știu ce e afară de ea.“

„Acolo — țiise bătrênul — nu e nimic, ce să fie mai bun ca la noi, eu nu doresc chiar nimic.“

„Drept ai! — răspunse bătrêna. — Eu totuși aș vrea să fiu friptă în castel și apoi pusă pe blid de argint; așa s'a întêmplat cu părinții și moșii noștri și poți crede, aceea e ceva deosebit!“

„Castelul de bună samă s'a ruinat — țiise

bătrânul — sau a crescut pădurea de scai preste el așa, că oamenii nu mai pot eși afară. Dar nici n'au pentru ce eși. — Dar tu te tot grăbesci și mititelul încă se ia după tine. Nu se sue el oare de trei ȝile pe cocian în sus? Eu într'adevăr ameșesc dacă mă uit acolo sus la el.“

„Pentru ce'l înfrunți — ȝise bătrêna. — El se suie foarte bine; de bună samă vom avea bucurie cu el. Dar cugetatuteai tu, că de unde să-î câștigăm nevastă? Ce gândesci, mai fi-vor oare melci prin pădurea aceasta de scai?“

„Melci negri vor fi destui, — ȝise bătrânul — melci negri, fără casă! Acei însă sunt popor de rënd. Trebuie să întrebăm pe furnici, ele aleargă în toate părțile și ele de sigur vor sci o nevastă pentru mititelul nostru.“

„Eu aş sci pe cea mai frumoasă — ȝise o furnică; — dar mi-e teamă, că ea nu va veni, de oarece e regină.“

„Nu face nimic! — ȝiseră bătrênii. — Are ea casă?“

„Ea are un castel — rêsponse furnica — furnicarul cel mai frumos cu șapte sute de galerii!“

„Mulțumim frumos!“ — ȝise bătrêna. — „Fiul nostru nu va merge în furnicar. Dacă nu sciți voi una mai bună, vom întreba pe ȝințari, cari sboară departe, fie ploî, fie soare.“

„Avem noi o nevastă pentru el!“ ȝiseră ȝințarii. „La vr'o sută de pași de aici șade pe un agriș o fetiță de melc cu casă; ea e singură

și numai bună de măritat. E numai de o sută de pași de aici.“

„Acea e de noi!“ ziseră bătrânii. „El are o pădure de scai, ea are numai o tufă.“

Și acum aduseră pe mica domnișoară. I-au trebuit însă opt zile până a sosit. Dar și era ea de neam bun.

Apoi se făcu nuntă. Șase licurici (gândaci lucitori) au luminat la nuntă. De altcum era liniște, de oarece melcii cei bătrâni nu puteau suferi larmă multă. Bătrâna mamă ținu cu ocașiua aceasta o vorbire foarte frumoasă. Bătrânul nu putu vorbi, căci era prea însuflețit. După aceea deteră tinerilor pădurea de scai întreagă de moștenire și le spuseră, că aceea e lucrul cel mai bun din lume. Dacă vor trăi bine și se vor înmulți, vor ajunge odată ei și copiii lor în castel, acolo vor fi fripți și puși pe blide de argint.

După aceea bătrânii se retraseră în casele lor și nu mai eșiră de acolo, pentru că muriră. Melcii cei tineri însă domneau în pădurea lor și avură mulți copii. Fiindcă însă nici unul n'a ajuns să fie fript și pus în blid de argint, ei cugetau, că castelul domnesc s'a dărîmat și toți oamenii au murit. Și aceasta trebuia să fie adevărat, de-oarece nimeni nu lia contrașis. — Ploaia însă cădea pe frunze și făcea musică, ear soarele lumina preste pădurea de scai și ei erau foarte fericiți și întreaga familie era nespus de fericită.